

## Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ



**Π**ΡΩΤΗΝ φοράν τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὸ φιλικὸν γεῦμα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης. Ἄπαξ μόνον συνητήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ των, ἄπαξ μόνον ἐχαιρετήθησαν εὐπρεθέντες ἐν τῇ τραπέζῃ ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἄπαξ μόνον. . . Ἄλλὰ χρειάζεται περισσότερον διὰ νὰ ἐννοηθῶσι δύο καρδίαι προσωρισμέναι ὅπως συνδεθῶσιν ἀδιαρρήκτως ;

Ὁ Βασιλάκης εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἄλλοτε... πολλὰς φορές. Ἄλλὰ τὴν μίαν φοράν παρεξήγησε μόνος ἀπλὴν συμπάθειαν τοῦ πρὸς ὃν ἀνάξιον συμπαθείας τὴν ἄλλην ἠρκέσθη νὰ τὴν περιφρονήσῃ διὰ τὴν ἐλαφρότητά της—ἐγέλασε γὰρ αὕτη ὅταν τῇ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του—καὶ τὴν ἄλλην ἐμίσησε, διότι τὸν ἐπρόδωκε μὲ τρεῖς ἄλλους, ὧν οἱ δύο κατώτεροι ἀξιωματικοί, μὰ πολὺ κατώτεροι καὶ ὁ τρίτος γραφεύς, ἢ μᾶλλον ἀκόλουθος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς διέδιδεν ὁ ἴδιος.

Φαντασθῆτε ἂν εἶχε δίκαιον νὰ μὴ παρεξηγῆ, νὰ μὴ περιφρονῆ καὶ νὰ μὴ μισῆ, πρὸ πάντων νὰ μισῆ, ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ὑποστῆ τοιαύτας τρικυμίας. Τὸ αἶσθημα τοῦτο τὸν κατεῖχε καὶ διὰ τὴν οἰκοκυράν του, ἥτις ἦτο γυνή, καὶ ἥτις ἐννοοῦσε νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς ἀκριβῶς τὴν 1ην τοῦ μηνός.

Γυνὴ τὸν ἠγάπησε, γυνὴ τὸν ἐπρόδωσε, γυνὴ τὸν ἐνέπαιξε, γυνὴ ἐλάμβανε τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας του. Ὁ Βασιλάκης ἐὰν ἔζη πρὸ τριάκοντα ἐτῶν θὰ ἐθεωρεῖτο κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν ἀπόγονος τοῦ Βύρωνος. Διότι ὡς ὁ Ἄγγλος ποιητῆς καὶ αὐτός :

εἶδε θαλασσῶν θυέλλας εἶδε γυναικῶν τοιαύτας,  
κ' ἐλυπήθη πολὺ πλέον τοὺς ἐρῶντας ἢ τοὺς ναύτας»,

Ἄ ! εἶχεν ὅλα τὰ δίκαια νὰ καταστῆ μισογύνης . . . Καὶ ἦτο .

Ἡ τελευταία ὅμως τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὸ φιλικὸν γεῦμα καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ἀπαξ ἐχαιρετήθησαν καὶ ἀπαξ συνητηθήσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, τῷ ἐπροξένησε διάφορον ἐντύπωσιν. Δὲν ἐγέλασεν ὅταν οὗτος ἐν τῷ οἴστρω τῆς συμπαθείας του τὴν προσέβλεψεν ἐρωτικῶς, ἀλλ' οὔτε ἐφάνη ὀργισθεῖσα. Καὶ ἀμφοτέρα ἦσαν πολὺ καλὰ σημεῖα. Ἀπεναντίας μάλιστα τῷ ἐφάνη ὅτι τῷ ἀνταπέδωκε τὸ βλέμμα μετὰ πλείονος τρυφερότητος. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλ' ἐξηκολούθει ἤδη νὰ τὸν παρατηρῆ ὑπομειδιῶσα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. Ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ἐν τῇ τραπέζῃ, ὑποχρεωμένοι νὰ συνομιλῶσιν ἕκαστος μὲ τοὺς πλησίον των καθημένους, ἤρχοῦντο νὰ συνδιαλέγωνται διὰ τῆς γλώσσης τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ἦτο τόσον ἐκφραστικὴ καὶ τόσον εἰλικρινὴς ἡ γλῶσσαι ἐκείνη ! Προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐν ἐρωτικῇ ἐκστάσει ἐφαίνετο λέγων πρὸς αὐτήν . .

— ὦ εἰς μὲ ἠγάπας, ἀγγελέ μου ! Ἐκείνη δὲ ἠμικλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐν ἐρωτικῇ μέθῃ — Καὶ δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἀχάριστε ; ἐφαίνετο λέγουσα. — Νὰ σὲ πιστεῦσω ; — Καὶ τολμᾶς ν' ἀμφιβάλλης ; — Ποίαν ἀπόδειξιν μοῦ δίδεις ; — Ἐκείνην τὴν ὁποίαν γυνὴ ἀγαπῶσα δύναται νὰ δώσῃ πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς .

Αἱ τελευταῖαι ἐρωταποκρίσεις ἦσαν τόσον ἐκφραστικαὶ ὥστε ὁ Βασιλάκης ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν ἐρωμένην του ἐστράφη καὶ παρετήρησε μήπως κανεὶς τῶν ὁμοτραπέζων του κατεσκόπευε τὰ βλέμματά των. Ὅλοι ἔκυπτον πρὸ τῶν πινακίων των .

Ἄλλ' αἴφνης ἀνεσκίρτησεν ἐκ ζηλοτυπίας. Ὀλίγον δεξιώτερον αὐτοῦ πελώριος ὑπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, κρατῶν περισσοτέραν ὥραν τὸ ἄκρον τοῦ μύστακός του ἢ τὸ περοῦνι του, ἐφαίνετο παραθεδομένος εἰς ἄφωνον πρὸς αὐτὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Καὶ τί ἐξομολόγησιν, θεῆ μου ! Φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀρχίσει ὅπως καὶ ὁ Βασιλάκης. Ἄλλὰ τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι τὴν

ἐξηκολούθησεν ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὅποτον τὴν εἶχε διακόψει ὁ Βασιλάκης.

Ὁ ἔρωσ τοῦτο ἔχει τὸ ἰδιάζον, ὅτι στερεῖται πρωτοτυπίας. Ὅλοι ἐν αὐτῷ ἀρχίζουν καὶ τελειοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξύ τῶν κ.κ. Βασιλάκηδων καὶ τῶν κ.κ. Ὑπολοχαγῶν τοῦ Πυροβολικοῦ εἶνε ὅτι μολονότι ἡ ὁδὸς εἶνε ἡ αὐτή, δὲν διατρέχουσι πάντες ὅλα αὐτῆς τὰ στάδια.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ἐψιθύρισεν ὁ Βασιλάκης διὰ τῆς ἀληθινῆς του γλώσσης. Ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πολὺ καλή. Ἄλλ' ἔχει ἐν ἐλάττωμα, ὅτι τὴν γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος. Ἐπειτα διηύθυνε λαθρατον βλέμμα πρὸς τὴν δέσποιναν τῆς καρδίας του.

Αὕτη ὡς νὰ ἠγνῶει κἄν τὴν παρουσίαν τοῦ ὑπολοχαγοῦ δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τοῦ Βασιλάκη.

— Τουλάχιστον ἔχει καλαισθησίην, ἐσχέφθη ὁ νεαρὸς μισογύνης.

Ἐν τούτοις ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, στρέφων ὀλοῦν ἐν τὸν μύστακά του, μὴ ἐμιλῶν πρὸς κανένα καὶ διευθύνων πρὸς αὐτὴν καρδιοβόρα βλέμματα, ἐφαίνετο λέγων :

— Μὴ σὲ μέλλη διὰ κανένα. Εἶμαι ὑπολοχαγὸς μὲ σερῶν λοχαγοῦ. Ξεύρω σπαθὶ καὶ πιστόλι. Ἐχω ὅλας τὰς ὥρας διαθεσίμους διὰ τὸν ἔρωτά σου. Εἶμπορῶ νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ περισσότερον ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ ποῦ φοβοῦνται νὰ μὲ κυττάξουν. Ἐὰν μὲ ἀγαπήσης εἰλικρινῶς, πιθανὸν νὰ γίνης κυρία μέλλοντος ὑποστρατήγου.

Ἄλλ' ἡ νέα ἐκύτταζε πάντοτε τὸν Βασιλάκην. Οὗτος δὲ ἀντιλαμβανόμενος ταῦτα ἔλεγεν ἐξ ἄλλου πρὸς αὐτὴν, πάντοτε διὰ τοῦ βλέμματος !

— Εἶμαι δικηγόρος ὅστις γρήγορα θ' ἀποκτῆσω πελατεῖαν. Εἶμαι ὑποψήφιος ὅστις γρήγορα θὰ γείνω βουλευτής. Ἐχω δύο πλουσίους θεῖους οἱ ὅποιοι γρήγορα θ' ἀποθάνουν. Ἐχω πρὸ πάντων ἓνα φίλον καλούμενον Ὅθωνα Ἡλιόπουλον καθηγητὴν τῶν ὀπλῶν. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ εἶμαι ἰκανὸς νὰ διορθώσω ὅλους τοὺς ὑπολοχαγοὺς ποῦ σὲ κυττάζουν στρήφοντες τὸ μουστάκι.

Αὕτη δέ : — Ποῖον ἄλλον ἀπὸ σὲ ἔμπορῶ ν' ἀγαπήσω ; ἐφαίνετο λέγουσα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης καὶ μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔμεινεν εἰς τὸν διάδρομον συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἐ! τέλος πάντων ὁ Βασιλάκης ἀνέπνευσε.

Πλήρης λοιπὸν χαρᾶς διηύθυνε λαμπρὸν βλέμμα πρὸς τὴν νεάνίδα, ὡς νὰ τῇ ἔλεγε;— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἐγλυτώσαμε! Ἄλλ' ἐκείνη, ὦ φρίκη, τὸν παρετήρει ἤδη ἀδιαφόρως, σχεδὸν ψυχρῶς!

Ὁ Βασιλάκης φιλύποπτος ἐκ φύσεως ὑπώπτευσεν ῥαδιουργίας.

—Κᾶτι θὰ τῆς εἶπαν γιὰ 'μένα! ἐσκέφθη.

Πλήρης λοιπὸν ἀγανακτήσεως ἀπεφάσισε νὰ προσποιηθῇ ψυχρότητα διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐξηγήσεις. Ἄλλ' ἐνόμισεν προτιμότερον νὰ μὴ καταφύγῃ ἀμέσως εἰς τόσον αὐστηρὰ μέτρα.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ διὰ τὴν ψυχρότητά της. Τὸ βλέμμα τοῦ τῇ ἔλεγε σαφῶς:

—Ἔτσι λοιπὸν πιστεύεις εἰς τὰς ραδιουργίας; Δὲν ἔχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμέ; Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἔρωτά μου;

Τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ πτερινιστῆρες τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἀντήχησαν πλησίον τοῦ. Ἄλλ' ὁ Βασιλάκης δὲν ἐστράφη κἄν νὰ τὸν ἴδῃ ἀναμένων ἀπάντησιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἡ νεᾶνις συγκινηθεῖσα ἴσως ἐκ τῶν παραπόνων τοῦ τὸν προσέβλεψε μετ' ἐκτάκτου συμπαθείας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμψαν μὲ ἔκφρασιν λέγουσαν πρὸς αὐτόν:— Μόνον ἐσένα ἀγαπῶ. . . μόνον ἐσένα ἀγαπῶ. . .

Ἐπειτα, ἀποχωροῦσα ἠρέμα τῆς αἰθούσης, τῷ ἔνευσεν:

— Ἐλα ἔξω. . . θέλω νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

Ἦ ἔτυχε! Ἐξω φρενῶν ὁ Βασιλάκης καὶ ἀσθμαίνων ἐκ συγκινήσεως ἐξῆλθεν ἀπαρατήρητος καὶ τὴν ἠκολούθησε μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ διαδρόμου ὅπου τὴν κατέφθασε λέγων πρὸς αὐτήν:

— Ἦ ἀγγελέ μου, πόσῃν ὥρᾳ ἀνεμένομεν αὐτήν τὴν εὐτυχίαν! Ἦ σε ἀγαπῶ! Σε ἀγαπῶ!

Ἡ νεᾶνις ἐστράφη ἐκπληκτος, ὡς ἂν πρώτην φοράν ἔβλεπε τὸν Βασιλάκην, ὡς νὰ μὴ ἐπερίμενε τὸν Βασιλάκην. Ἐπειτα μὲ ὕφος ὑπερτάτης ψυχρότητος καὶ περιφρονήσεως, τῷ εἶπεν ὑπερηφάνως:

— Εἰς ἐμὲ ὀμιλεῖτε, κύριε ;

Ὁ Βασιλάκης εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ὑποδοχὴν ἀπελιθώθη καθολοκληρίαν. Ἐπειτα παρατηρῶν αὐτὴν ἰκε-  
τευτικῶς, ἐψιθύρισε :

— Δὲν εἶπαμε τόσα πράγματα μέσα ; Δὲν μοῦ εἶπατε νὰ  
ἔλθω ἔξω ; . . . . . Ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν σας ἦτο τόσον  
εὐγλωττος . . . .

— Πρώτην φορὰν σὰς βλέπω, κύριε !

Ὁ Βασιλάκης τὴν προσέβλεψε σταθερῶς. Ἄλλ' ὀπισθο-  
χώρησεν ἀπογοητευμένος. Οὐδὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν  
ἔβλεπεν !

Ἡ δεσποινὴς ἦτον ἀλλοίθωρη !

Ἠκούσθη τότε ὁ κρότος τῶν πτερνιστήρων τοῦ ὑπολοχα-  
γοῦ ἐρχομένου .

Τοῦ ὑπολοχαγοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε κυττάξει καθόλου !  
Τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε νεύσει καθόλου !

Τί ἄλλος διὰ τὸν Βασιλάκη ! Δὲν τὸν εἶχε ἴδει πρὶν ὅταν  
τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν παρετήρει ἤδη ὅταν δὲν τὸν ἔβλεπεν !

Ἄ ! Ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν ! . . .

Ὁ Βασιλάκης δὲν ἀνέτρεψε κανένα δίσκον μὲ καφφέδες  
ἐκ τῆς ταραχῆς του, διότι τοῦτο τοῦ ἔχει συμβῆ πολλάκις εἰς  
τὰς κωμωδίας. Ἐλάβεν ὅμως τὸν πῖλον του καὶ ἀνεχώρησε  
μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ πιστεύσῃ πλέον εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν  
ὀφθαλμῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς καμμίαν ἄλλην γλῶσσαν.

Ἰούλιος τοῦ 1896.

Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ

## ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ δειλὸς φοβεῖται πρὸ τοῦ κινδύνου· ὁ ἀνάνδρος ἐπὶ τοῦ κινδύνου·  
ὁ ἀνδρεῖός μ' ἐτὰ τὸν κίνδυνον.

\*

Ποτὲ μὴ ἀναγγεῖλῃς ἀποτόμως τὴν εὐτυχίαν εἰς φίλους σου· θὰ τοὶς  
φανῇ ὡς κεραυνός !